

Maa maa mansikka Kun heräsin tunsin jotain kovaa pääni alla. Avasin silmät ja huomasin olevani edelleen sohvalle, pää Theresin sylissä. Olimme kaiketi nukahtaneet siihen. Theres vaistosi minun olevan hereillä ja nousi venytellen istumaan. Hän haukotteli makeasti ja katsoi sitten minuun. –Näyttää siltä, että me nukahdettiin tähän, sanoin. Theres nyökkäsi. –Sinä nukahdit minun syliini enkä raaskinut herättää sinua, hän vastasi. Muistin hämärästi eilisen suudelman kehostani kaikkosi salamana kaikki aamujäykkyys. –Olet niin kultainen, sanoin. –Tänään mennään sitten mansikkamaalle, ilmoitin. –Miksi mennä mansikkamaalle? Minullahan on jo oma makea mansikka, hän sanoi ja hipaisi sormellaan nenänpäästäni. –Hahhah, onpas hauskaa. –Ei kun oikeasti. Sinä maistut makealle ja olet melkein aina yhtä punainen. Punastuin ja Theresin silmät hehkuivat tietävästi. –Muuten yksi kysymys, sanoin. –Anna tulla vaan, Theres vastasi. –No minua vähän arveluttaa... Tai no haluaisin tietää... Aloitin osaamatta pukea ajatuksiani sanoiksi. Vedin kunnolla henkeä. –Oletko koskaan ennen ollut tekemisissä hevosten kanssa? sylkäisin sanat ulos. Theresin pää painui alas. –Mmmh, hän mumisi. –Arvasin, mutisin. –Mikset sitten ole enää? kysyin uteliaana. Theres vältteli vastausta. –Hei, kyllähän sinä minulle voit kertoa, sanoin ja sivelin hänen poskeaan lempeästi. Theres huokaisi ja kertoi. –Kävin pienenä eräällä tallilla säännöllisesti. En ratsastanut, mutta sain auttaa tallitoissa. Tallilla oli yksi todella ilkeä hevonen nimeltä Pestor. Se oli pahempi kuin Sum. Pelkäsin sitä, mutta kukaan ei halunnut hoitaa sitä. Suostuin hevosenhoitajaksi ja sain pestin helpolla. Siitä alkoi hirveät ajat. Pestor puri harjatessa, satuloidessa ja kaikessa mahdollisessa. Se pukitti minut alas joka kerta, kun nousin sen selkään. Minulla oli kädet ja jalat täynnä hampaanjälkiä, mutta jatkoin urheasti hevosenhoitamista. Se oli virhe, lähdin yhtenä päivänä Pestorin kanssa maastoon, jotta se saisi purkaa paineita. Yllätys yllätys, se heitti minut selästä ja ryntäsi karkuun. Kun olin ottamassa kiinni ohjaksista se potkaisi minulta sääriin poikki. Jäin siihen makaamaan, kun Pestor nelisti kotiin. Theres kertoi. Kuuntelin kauhistuneena. Vilkaisin Theresin käsivarsia ja niissä näkyi selviä hampaidenjälkien arpia. Theres huomasi katseeni ja selitti, että nämä jäljet olivat vain pahimmat puremat. –Nyt minä ymmärrän. Ei sinun ole pakko ratsastaa, sanoin katuvaaisena. –Tottakai minä ratsastan, voin vihdoinkin päästä eroon pelostani, Theres ilmoitti ja näytti paljon pirteämmältä. Hymyilin ja annoin hänelle nopean suukon. –Nyt mennään aamupalalle, sanoin. Lähdimme alakertaan aamupalan toivossa. Tiesin, että täti laittaa aina yhdeksän aikaan aamupalaa. Keittiössä oli kuin olikin aamupalaa. Teuvo istui pöydän päässä lehden kanssa, jonka hän taitteli sivuun meidät nähdessään. –Mitenkäs se nuorisopari nukkui? hän kysyi silmät nauraen. –Loistavasti, Theres vastasi ennen kuin ehdin sanoa mitään. –No hyvä. Lähdemme tänään Loviisan kanssa kaupunkiin, että jos teillä on jotain mitä tarvitsette niin pyytäkää vain. Teuvo lisäsi. Nyökkäsin. Istuin Theresin viereen ja aloin rakentaman voileipää. Loviisa kierteli pöydän ympärillä kaataen meille tuoremehua laseihin. –Teidän loput tavaranne tulevat tänään kello kahdelta, hän ilmoitti. Ilahtuin, minua inhotti, kun vaatekaappi oli niin tyhjä. –Hienoa, me Theresin kanssa jäämme tilalle ottamaan ne vastaan, sanoin. –Juu kyllä se käy, kunhan et yritä lypsää lehmiä, setä nauroi. Theres hohotti kuorossa. Punastuin ja tökkäsin Theresiä kyynärpäällä. Aamupala oli syöty nopeasti, ja Loviisa ja Teuvo alkoivat tekemään lähtöä. –Palaamme viiden jälkeen, Loviisa sanoi ovensuusta. Menimme kuistille vilkuttamaan, kun Land Rover kaasutti kaupunkiin. –No mitäs sitten tehdään, Theres kysyi? Kohautin olkapäitäni. Siihen asti, että kamat tulevat on muutama tunti aikaa. –Nyt tiedän, mennään uimaan. Ehdotin. –Loistava idea, Theres innostui ja ryntäsimme kilpaa hakemaan uikkarimme. Tilan lähellä oli kaunis uimapaikka, jossa ei juuri käy kukaan. Oikaisimme metsän halki ja olimme perillä jo viidessä minuutissa. Ranta oli kaunis ja vesi hyvin lämmintä. Vaihdoimme uikkarit pikapikaa ja hyppäsimme leveältä laiturilta veteen. Polskimme vedessä, kuin pyöriäiset ja Theres rehvasteli

taidollaan hypätä voltilla veteen. –Miksi pojilla on ainainen tarve esittää? kysäisin. Theres kohautti olkapäitään. –Meidän täytyy näyttää muille, että kuka on paras, hän selitti. –Miksi ihmeessä sehän on typerää, sanoin ja Theres virnisti. –Miksi teidän tyttöjen täytyy ainiaan shoppailla? hän kysyi. –Se on eri asia, väitin. Theres ui viereeni ja kaappasi minut syliinsä. –Tämä on, kuin lemmenloma, sanoin. Theres naurahti ja kantoi minut rannalle. –Olet oikeassa, mutta mitä sitten, kun pitäisi palata opiskelemaan, hän huokaisi. Vakavoiduin, Theres oli oikeassa. Minun oli palattava opiskelemaan loman lopussa. –Voi ei, vaikersin. –Voi miksen voisi työskennellä täällä, valitin. Theres huokaisi. Aika oli mennyt todella nopeasti, sillä kuulimme ulkoa pakettiauton äänen. Tavaramme olivat tulleet. Riensimme autoa vastaan. Siellä oli kolme miestä. –Amal Siren ja Theres Martine? yksi heistä kysyi. –Kyllä vaan, vastasin. Miehet avasivat takaluukun ja siellä oli kymmenisen isoa pahvilaatikkoa. Autoimme miehiä kantamaan laatikot sisälle. Miehet eivät viipyneet pitkään, vaan lähtivät viimeisen laatikon jälkeen. Nostin kaikki vaatteet kaappiin ja muut tavarat lipastoon. Viiden laatikon jälkeen rojahdan sängylle. Kuulen auton äänen ja vilkaisen ikkunasta. Loviisan musta farmari rientää pölypilven jälkeensä jättäen tänne päin. Ihmetyksekseni auton perässä oli traileri. Ryntäsin portaat alas ottamaan heidät vastaan. –Mikä ihme tuo on? kysyin heidän päästyään ulos autosta. Setä meni avaamaan trailerin takaoven. Sieltä tepasteli esiin lumenvalkoinen hevonen. Itse asiassa se oli niin puhtaan valkoinen, etten ollut ikinä sellaista nähnyt. Se hirnahti tervehdykseksi ja sen suloinen ääni kiiri koko tilalle. Tuo hirnahdus houkutteli Theresinkin paikalle. Setä piteli ylpeänä riimusta. –Eikö teidän pitänyt mennä asioille, änkytin yllättyneenä. Setä nauroi. –Eikö hevosen ostoa siskontytölle lasketa asioiksi? –No joo lasketaan... Hetkinen, sanoitko juuri että tuo hevonen on ostettu minulle? kysyin. –Aivan oikein nuppuseni, sinulle ihan ikioma hevonen. Sano hei Blizzardille, tati sanoi. Setä ojensi riimunnarun minulle ja tartuin siihen epäuskoisena. Blizzard töytäisi minua turvallaan ja hörähti. Hymyilin ja silitin sen kaulaa. –Viepäs Blizzard tutustumaan talliin, setä sanoi. –Kiitos! sanoin ja ryntäsin halaamaan setää ja tatiä vuoronperään. Theres tuli perässäni talliin. –Tuo on kyllä uskomaton hevonen, hän ihaili. Nyökkäsin. Sijoitin Bizzardin Quotient queenin kanssa laiturille. Jäin katselemaan aidanpieleen. Quotient queen otti uuden tulokkaan mieluusti vastaan ja he rupesivat kaveeraamaan keskenään. –Minkä rotuinen se on? Theres kysyi. –En minä tiedä, en osaa yhdistää sitä mihinkään rotuun, vastasin. –Katso! sanoin ja osoitin Bizzardin kaviota. –Sen kaviot ovat hopeiset! huusin hämmentyneenä. Theres henkäisi hämmästyksestä. –Tuo hevonen on kyllä ainutlaatuinen, Theres totesi ja olin samaa mieltä. Katselimme hevosten menoa vielä hetken. –Minä menen takaisin tupaan, Theres sanoi. Nyökkäsin ja hain molemmat hevoset laiturilta. Laitoin Bizzardin Quotientin viereiseen karsinaan. Silitin tämän karvaa, se oli silkisen pehmeä. –Sinä olet kyllä todella arvoituksellinen hevonen, sanoin hänelle. Blizzard hirnahti. –Ymmärrätkö sinä minua? kysyin kummissani. Blizzard nyökytti päätään. Päätin kokeilla erästä asiaa. –Paljon on kaksi plus kaksi, kysyin. Blizzard töytäisi minua ja katsoi närkästyneenä. –Okei ei mitään laskutehtäviä, nauroin. Kiedoin käteni hänen kaulaansa. Silloin tunsin ilman viilenevän, koetin irtaantua Bizzardin kaulasta, mutta en päässyt irti. Silmäni olivat jumittuneet kiinni enkä pystynyt edes huutamaan. Tunsin kieppuvani ja ilma oli hyytävän kylmä. Vauhti pysähtyi, kuin seinään ja Bizzardin kaula muuttui lämpimäksi. Avasin silmäni ja irrotin käteni kaulasta. En ollut enää tallissa eikä edessäni seissyt lumenvalkoinen ihmehevonen. Edessäni seisoj tulihevonen. Tulenlieskat nuolivat hevostani ilman että vahingoitti sitä. Blizzard levitti sille ilmestyneet siivet ja tiesin silloin mikä hän oli. Minun hevoseni oli Feeniks.